

Markó Béla

MARADÉK

Kikanalazta Isten a gyermekkoromat,
alig hagyott valamit a tányér alján,
legfeljebb néhány foszladozó emléket,
amint végigme gyünk anyámmal a főtéren,
és mindig választás elé állít engem,
hog y egyszerre csak egy dolgot kérjek tőle.

A szó szoros értelmében elfogyott
az élet nagyobbik része a keresztről,
és mint a lassan kihűlő húscafatok
egy sebtében abbahagyott lakoma után,
úgy ernyed el a megváltó teste,
eszébe sem jut, hogy vegyétek és egyétek.

Belőlem is jóllaktak sokan,
de ezzel mindannyian így vagyunk,
egyre kevesebb laktató gondolat,
egyre több mócsing, csontszilánk,
gyorsuló lélegzetvétel, ritkuló levegő,
nézem a tükörben, mi maradt még.

A bőr nem száradt egyelőre össze,
még feszülnek a combok, a herék,
igen, még nagyjából újratermelődöm,
csak hogy napról napra kevesebb leszek
egy milliméterrel vagy egy szinonimával,
és reggelre mindig elfelejtek egy idézetet.

Ennyi vagyok csak: élet-maradék,
apám már eltűnt az álmaimból,
pedig azt hittem, megkapaszkodik,
mint anyám, akivel még sokszor álmodom,

de természetesen nem én döntöm el,
hogy mire fogok emlékezni végül.

TÉLI NAPNYUGTA

A láthatárig érő tükörjégen
végiggurul egy lángoló gömb,
de nem hagy nyomot rajta,
nem buzog föl utána a víz,
nem alszik ki a tűz sem,
nincsen igazán közük egymáshoz,
csak egy ideig együtt láthatók,
mint sötétvörös márványlabda
a feltörhetetlen betonon.

Mert nem tűnik el semmi a halállal,
nem lesz hidegebb a parázs,
nem szakad be lépéseinktől
a végtelenbe nyúló folyó sem,
nem semmisülnek meg az alkatrészek,
működnek tovább külön-külön,
ám hiába érnek össze reggel,
vagy hiába válnak szét éjszaka,
többé nem sebzik meg egymást,
és be sem gyógyítják a sebeket.

Végül is megnyugtató arra gondolni,
hogy lesz látás, hallás, tapintás,
lesznek fények, hangok, mélyedések,
de ezek nem találkoznak egymással,
nem következik belőlük semmi,
nem kell eltakarnom a szememet,
nem kell kormozott üveggel néznom a napba,
kérdéseimre nem kell választ várnom,
szavaimból nem kell mondatokat alkotnom,

hiszen amikor eláll a havazás,
megszűnik a grammatika is,
amely az eget a földdel összekötötte.

OLVADÁS

Nedves földszag van.
Olvad az ég szürkéje is.
Duzzadnak itt-ott a bokrok,
és egy pillanatig gondolkozom,
hogy tényleg becsukjam-e
szellőztetés után az ablakot.
Nem fázom egyáltalán.
Láttam kint az imént
a kutya üres táljában
néhány hangyát,
és szinte éreztem, hogy
felszabadultan nyújtózkodnak,
majd sietség nélkül másztak
a maszatos bádagon kifelé.
Ráadásul, ami már túlzás is talán,
hirtelen elkezdett hangoskodni
egy rigó a kopár meggyfán.
Könnyű szél lebeg, már-már szellő.
Január vége van még.
Ez nyilvánvalóan nem tavasz.
El fognak pusztulni, akik elhitték.
Például a hangyák.
De a rigó is bajba kerülhet.
Ezek szerint hiába volt minden?
Nem volt hiába, mondanám,
mint akinek mestersége az optimizmus.
Hiszen a vérbe fojtott forradalmak is.
Azoknak is volt értelmük.
Meglehet, de ez most nem ugyanaz.

Nem a hangyák. Nem a rigó. Nem is én.
Nem a szélben duzzadó függöny.
Nem mi csináltuk.
Hanem az ördög.
Vagy mégsem?



Szarvas